

ROMARJI UPANJA

3. adventna nedelja, 15. december 2024

Dragi bratje in sestre!

Na sveti večer, 24. decembra 2024, bo papež Frančišek v baziliki sv. Petra v Rimu odprl svetoletna vrata in s tem začel z obhajanjem rednega svetega leta. V krajevnih cerkvah po vsem katoliškem svetu bomo sveto leto začeli obhajati na nedeljo Svete Družine, 29. decembra 2024. V naši nadškofiji se bomo za slovesnost ob začetku svetega leta najprej zbrali ob 15.30 v cerkvi Marijinega oznanjenja na Tromostovju v Ljubljani, od kjer bomo med molitvijo poromali proti stolnici sv. Nikolaja, kjer bo ob 16.00 sveta maša. V celotnem svetem letu pa bo mogoče poromati v še druge svetoletne cerkve v naši nadškofiji, v baziliko na Brezje, v baziliko v Stični in v župnijsko cerkev na Rakovniku v Ljubljani.

To sveto leto, v katerega vstopamo, je redno sveto leto, ki ga obhajamo vsakih petindvajset let. Papež Frančišek je za vodilno misel tega leta izbral geslo: romarji upanja. »Vsi upajo. V srcu vsakega človeka je shranjeno upanje kot želja in pričakovanje dobrega, klub temu, da ne ve, kaj bo prinesel s seboj jutri. Nepredvidljivost prihodnosti pa vendar poraja včasih nasprotujoča si občutja: od zaupanja do strahu, od vedrine do pobitosti, od gotovosti do dvoma. Naj bo Jubilej za vse priložnost za poživitev upanja. Božja Beseda nam pomaga, da za to najdemo razloge« (Bula, 1).

Sveto leto je starodavna ustanova, ki ima svoje globoke korenine v Svetem pismu. V Tretji Mojzesovi knjigi Bog naroča Mojzesu: »Deseti dan sedmega meseca, na spravni dan, daj zatrobiti na rog naznanilo, po vsej vaši deželi dajte trobiti na rog! Posvetite petdeseto leto in razglasite po deželi osvoboditev vsem njenim prebivalcem! To naj vam bo jubilej in vsakdo naj se vrne k svoji lastnini, vsak k svoji rodbini« (3 Mz 25,9-10).

Takšen rog je za nas bula papeža Frančiška, s katero je razglasil sveto leto. Bula je dal naslov »Upanje ne osramoti«. Povabilo na pot upanja, na romanje upanja, je namenjeno vsem nam. Vsem kristjanom, po nas pa vsem ljudem dobre volje.

Romanje upanja je namreč najprej osebno romanje vsakega izmed nas, da v tem svetem letu odkrije pristne globine svojega odnosa do Kristusa in njegovega evangelija. Na osebнем svetoletnem romanju se odprimo besedi Svetega pisma in milosti zakramentov, da bomo okrepili in utrdili svojo povezanost z Jezusom Kristusom in njegovo Cerkvijo. To bo romanje v »oaze duhovnosti, kjer lahko okrepčamo pot vere in se odžejamo pri vrelih upanja, najprej s pristopanjem k zakramentu sprave, ki je nenadomestljivo izhodišče resnične poti spreobrnjenja« (Bula, 5).

Papež Frančišek nas v svojem pismu vabi, da bi pridobili popolne

odpustke. Možnosti je veliko. Popolni odpustek namreč pomeni poseben Božji dar usmiljenja in ga prejmemo, ko smo posebej v edinosti z Jezusom v zakramentu spovedi in evharistije, v edinosti s Cerkvijo, s papežem ter s svojimi brati in sestrami.

Vendar naše romanje upanje na sme postati ali ostati zgolj nekakšna notranja, v zasebnost življenja umaknjena, morda celo skrita pobožnost. Nikakor. Jezus namreč vedno vabi svoje učence, naj pridejo k njemu, naj bodo z njim, da jih potem pošlje. Kam? Po vsem svetu! Tako naroča Jezus svojim učencem: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu« (Mr 16,15).

Romanje upanja nas mora po Jezusovem naročilu voditi ven, nas voditi k bratom in sestram. Romanje upanja mora okrepiti naša krščanska občestva, v katerih častimo Boga in poglobljamo svoje versko znanje. A romanje se ne more in ne sme končati znotraj občestva. »Oznanite evangelij vsemu stvarstvu,« pravi Jezus.

Zato prosim vse kristjane, da v želji, da bi izpolnili to Jezusovo besedo, na tem romanju upanja osvobodijo svojo vero. Že dolgo časa vedno znova večkrat slišimo in doživljamo, naj vera ostaja shranjena znotraj naših cerkva ali pa znotraj zidov našega doma. In smo se tega navadili in se temu prilagodili. Svojo vero umikamo v skrite kotičke življenja. A takšna vera, skrita vera, ne more biti oznanilo vsemu stvarstvu. Naj nas romanje upanja pripelje do svobode naše vere, da jo

bomo živeli z veseljem in jo izpričevali tudi drugim.

Na tej poti romanja upanja bomo morali prehoditi še eno najtežjih poti v življenju vsakega človeka, pa tudi v življenju naroda, pot sprave in pot odpuščanja. Prosim in spodbujam vas, dragi bratje in sestre, da se v svetem letu podate k ljudem, s katerimi ste v sporu; k ljudem, s katerimi ne govorite. To romanje naj ponovno združi brata z bratom, soseda s sosedom, nekdanjega prijatelja s prijateljem. Sami dobro veste, koliko teh poti bomo morali prehoditi, in veste tudi, kako težki so koraki, ki vodijo na to pot upanja. A brez tega bo sveto leto ostalo brez sadov. Slišali smo namreč Boga, ki govori Mojzesu: »Razglasite po deželi osvoboditev vsem njenim prebivalcem! To naj vam bo jubilej in vsakdo naj se vrne k svoji lastnini, vsak k svoji rodbini!«

Danes nam Janez Krstnik v evangeliju pravi: »Kdor ima dve suknji, naj ju deli s tistim, ki nima nobene, in kdor ima živež, naj stori prav tako. Ne terjajte nič več, kakor vam je ukazano. Nikomur ne grozite in nikogar ne izsiljujte, ampak bodite zadovoljni s svojo plačo.« Pavel je to povzel v enem samem stavku: »Vaša dobrota naj bo znana vsem ljudem.«

Naj bo to, bratje in sestre, cilj našega svetoletnega romanja upanja.

msgr. Stanislav Zore OFM
ljubljski nadškof metropolit